

Sygn. akt III U 1190/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 9 sierpnia 2013 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. J. prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 lipca 2013 r.

Sygn. akt III U 1190/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r.

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2013 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. J. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, gdyż nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 3 miesiące i 3 dni; składkowe – 22 lata, 3 miesiące i 15 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 5 miesięcy i 20 dni; łącznie – 25 lat,

w tym w szczególnych warunkach – 3 lata, 3 miesiące i 11 dni. Zakład nie uwzględnił okresu od 14 września 1981 r. do 24 września 1981 r. oraz od 13 września 1982 r. do 18 września 1982 r., gdyż wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym. Zakład uwzględnił wszystkie okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach od 31 grudnia 1998 r., na które wnioskodawca przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca S. J..

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że posiada ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego,

ale w tamtym okresie nie dostawał zaświadczenia o stażu pracy

w szczególnych warunkach, czy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego. W okresie od 15 listopada 1974 r. do 5 sierpnia 1980 r., tj. 5 lat, 8 miesięcy i 20 dni pracował jako kierowca samochodu ciężarowego

w Spółdzielni Transportu Wiejskiego w P.. Na dowód tego,

że pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w świadectwie pracy jest ujęty dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu według 6 szczebla zgodnie

z Zarządzeniem Ministra Pracy, Płacy i Spraw Socjalnych z 18 marca 1974 r. W okresie od 6 sierpnia 1980 r. do 30 listopada 1983 r., tj. 3 lata, 3 miesiące i 27 dni pracował w Jednostce Wojskowej Nr (...) w J.

jako kierowca samochodu ciężarowego. W świadectwie pracy zaznaczono,

że otrzymywał dodatek spedycyjny. W okresie od 15 grudnia 1983 r. do 14 listopada 1988 r. pracował w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R., w tym 4 lata

jako kierowca cementowozu. W okresie od 1 września 1988 r. do 31 października 1991 r. pracował w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego cementowozu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, podnosząc w uzasadnieniu, że wnioskodawca legitymuje się stażem pracy osiągniętym przed 1 stycznia 1999 r., wynoszącym łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Natomiast okres pracy w warunkach szczególnych przypadający przed 1 stycznia 1999 r. udowodniony został, w sposób prawidłowy w wymiarze wynoszącym 3 lata, 3 miesiące i 11 dni (okres pracy w B.

w J. od 29 maja 1995 r. do 1 marca 1998 r., od 21 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r.). Ponadto na dzień złożenia wniosku o emeryturę

w dniu 23 lipca 2013 r. wnioskodawca nie jest członkiem OFE. Organ rentowy nie uwzględnił do okresów pracy w warunkach szczególnych wnioskowanych w odwołaniu okresów zatrudnienia w Spółdzielni Transportu Wiejskiego w P. od 15 listopada 1974 r. do 5 sierpnia 1980 r., od 6 sierpnia 1980 r. do 30 listopada 1983 r. w Jednostce Wojskowej w J., od 1 września 1988 r. do 31 października 1991 r.

w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych

w R. (łącznie 11 lat, 3 miesiące i 26 dni). Wnioskodawca na udokumentowanie powyższych okresów nie przedłożył świadectw pracy

w szczególnych warunkach, a zapis wynikający w ogólnych świadectwach pracy wskazuje, iż w w/w okresach wnioskodawca był zatrudniony jako kierowca, kierowca samochodowy. Jedynie zaś praca na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony stanowi dla ZUS podstawę

do zaliczenia danego okresu do okresów pracy w szczególnych warunkach. Jednakże żaden dokument nie wskazuje, iż wnioskodawca taką pracę wykonywał. Wymiar uwzględnionych i nieuwzględnionych okresów pracy

w warunkach szczególnych wyniósł około 14 lat i 6 miesięcy, taki też staż pracy nie pozwala na uznanie, iż wnioskodawca posiada udokumentowanych wymaganych 15 lat takiej pracy. Wskazano również, iż w odwołaniu wnioskodawca podniósł również, aby do okresów pracy w szczególnych warunkach dodatkowo zaliczyć okres zatrudnienia od 15 grudnia 1983 r.

do 14 listopada 1988 r. w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R.. Okres ten nie został umieszczony na hipotetycznym wydruku okresów pracy

w szczególnych warunkach z uwagi na wątpliwości co do wymiaru tego okresu. Z ustaleń ZUS wynika, że wynosi on 4 lata i 8 miesięcy, natomiast wnioskodawca twierdzi, że w tym okresie pracował w szczególnych warunkach przez okres 4 lat. Trudno więc ustalić, w jakim okresie wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zostały zaliczone okresy przebywania na urlopie bezpłatnym od 14 września 1981 r. do 24 września 1981 r. i od 13 września 1982 r. do 18 września 1982 r., które nie stanowią pracy w szczególnych warunkach i podlegają wyłączenia ze stażu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. J., urodzony (...),
w dniu 23 lipca 2013 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim,
iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Do wniosku dołączył dokumentację poświadczającą przebieg jego zatrudnienia, z której wynikało, że: był zatrudniony w Zakładzie Transportu Samochodowego i Spedycji O/R. w okresie od 15 listopada 1974 r.

do 30 czerwca 1976 r., a po reorganizacji w Spółdzielni Transportu Wiejskiego O/R. w okresie od 1 lipca 1976 r. do 5 sierpnia 1980 r. jako kierowca samochodu; był zatrudniony w Jednostce Wojskowej Nr (...) w J., w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 6 sierpnia 1980 r. do 30 listopada 1983 r. jako kierowca samochodowy (z przedłożonych wyciągów z list wynagrodzeń wynikało ponadto, że wnioskodawca w trakcie zatrudnienia w w/w okresie przebywał na urlopie bezpłatnym od 14 września 1981 r. do 24 września 1981 r. i od 13 września 1982 r. do 18 września 1982 r.); był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R. od 15 grudnia 1983 r. do 14 listopada 1988 r. jako ślusarz i kierowca; był zatrudniony w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R., w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 września 1988 r. do 31 października 1991 r. jako kierowca, z tym że w okresie od 27 grudnia 1990 r. do 31 października 1991 r. korzystał z urlopu bezpłatnego w tym Przedsiębiorstwie; był zatrudniony w (...) S.A. obecnie (...) S.A.

w W. na budowie w Libii w okresie od 27 grudnia 1990 r. do 9 grudnia 1991 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy; był zatrudniony w (...) S.A. w J. w okresie od 29 maja 1995 r. do 30 kwietnia 2008 r. jako kierowca i robotnik budowlany, i w tym okresie od 25 maja 1995 r. do 1 marca 1998 r. oraz od 21 marca 1998 r. do 30 kwietnia 2008 r. pracował

w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy
na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (z tym że w dniu 30 grudnia 1995 r. korzystał z urlopu bezpłatnego).

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 9 sierpnia 2013 r.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 3 miesiące i 3 dni; składkowe – 22 lata, 3 miesiące i 15 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 5 miesięcy i 20 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 3 lata, 3 miesiące i 11 dni.

Dowód – akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek emerytalny z dnia 23.07.2013 r.,
- świadectwo pracy z dnia 5.08.1980 r. wydane przez Spółdzielnię Transportu Wiejskiego w P. Oddział w R.,
- kserokopia świadectwa pracy z dnia 29.11.1983 r. wystawionego przez Filię Nr 3 Archiwum Wojsk Lądowych w K.,
- wyciągi z list wynagrodzeń wydane przez Archiwum Wojskowe w O.,
- świadectwo pracy z dnia 14.11.1988 r. wydane przez Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w R.,

- świadectwo pracy z dnia 19.12.1991 r. wydane przez Terenowe Przedsiębiorstwo Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R.,

- duplikat świadectwa pracy z dnia 10.10.2003 r. wydanego przez (...) S.A. w W.,

- świadectwo pracy z dnia 5.05.2008 r. oraz świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 7 maja 2008 r. wydane przez (...) S.A. w J.,

- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 9.08.2013 r.,

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od 15 listopada 1974 r. do 5 sierpnia 1980 r. był zatrudniony w Spółdzielni Transportu Wiejskiego w P. (wcześniej przed reorganizacją zakładu pracy pracował w Spółdzielni (...) w R.)

jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony S. 28 z przyczepą, a później S. 200 z przyczepą. Przewoził nim produkty rolne – śliwki, buraki cukrowe, jabłka, marchewki, pietruszki, miód, po terenie całej Polski. Transport odbywał się codziennie, za wyjątkiem świąt. Towary były zabierane ze Spółdzielni z J.,

z R., z P.. Towary były zmagazynowane i transport odbywał się też zimą. Ponadto wnioskodawca jeździł na usługi do innych firm.

W okresie od 6 sierpnia 1980 r. do 30 listopada 1983 r. wnioskodawca pracował w Jednostce Wojskowej Nr (...) w J. jako kierowca samochodu ciężarowego. Jeździł K. i J. z przyczepą, obydwa samochody były samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca pracował w batalionie inżynieryjno – budowlanym, gdzie przewoził tymi samochodami materiały budowlane – pospółki, żwiry, pustaki, tarcicę.

Wnioskodawca w charakterze kierowcy pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W razie awarii samochodu, którym stale jeździł przesiadał się na drugi samochód. Samochodów na stanie było więcej niż kierowców. Wnioskodawca nie był przenoszony na inne stanowisko pracy.

W okresie od 15 grudnia 1983 r. do 31 sierpnia 1988 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R.. Początkowo przyjęty został do pracy w warsztacie samochodowym jako ślusarz, mechanik, brygadzysta. Od dnia 2 maja 1985 r. wnioskodawca otrzymał samochód J.– wywrotkę i od tego czasu pracował już jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Później wnioskodawca jeździł samochodem K. - cementowozem. W okresie od 1 września 1988 r. do 31 października 1991 r. wnioskodawca był zatrudniony w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R.. Był to ten sam zakład pracy, tylko nastąpiła w nim reorganizacja, w wyniku której, nastąpiła też zmiana nazwy. Wnioskodawca przez cały czas, odkąd otrzymał samochód pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i woził cement.

W okresie od 27 grudnia 1990 r. do 31 października 1991 r. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R., bowiem wyjechał do pracy na budowę eksportową w Libii.

Dowód:

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej Nr (...) w J.,

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R.,

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R.,
- kserokopia prawa jazdy wnioskodawcy – k. 36,
- zeznania świadka M. B.,
- zeznania świadka T. P.,
- zeznania świadka T. S.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych wnioskodawcy, aktach osobowych wnioskodawcy, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. B., co do zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni Transportu Wiejskiego w P., zeznaniom świadka T. P., co do zatrudnienia wnioskodawcy w Jednostce Wojskowe Nr (...) w J., zeznaniom świadka T. S., co do zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R., a następnie w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R.. Sąd uznał zeznania przesłuchanych w sprawie świadków za logiczne, spójne. Wynika z nich w szczególności, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w poszczególnych zakładach pracy.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w jakim wskazywał on, w jakich zakładach pracy był zatrudniony, jakie powierzano mu czynności, jakie prace wykonywał. Zeznania wnioskodawcy korespondują z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, z dowodami z dokumentów, tworząc spójną, logiczną całość.

W ocenie Sądu świadkowie, ale również wnioskodawca, podawali jedynie okoliczności, o których pamiętali pomimo znacznego upływu czasu, wskazując, iż o pewnych faktach nie posiadają wiadomości, co nadaje tym zeznaniom walor wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. J. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa

(ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była natomiast kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostaje w przedmiotowej sprawie, że wnioskodawca S. J. w dniu (...) r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Ponadto organ rentowy uznał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się on stażem ubezpieczeniowym w wymiarze: okresy nieskładkowe – 3 miesiące i 3 dni; składkowe – 22 lata, 3 miesiące i 15 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 5 miesięcy i 20 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 3 lata, 3 miesiące i 11 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że uznał za pracę w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w (...) S.A. w J. od 29 maja 1995 r. do 1 marca 1998 r., od 21 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r.

Sąd jednak na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, iż z okresu powyższego należy wyłączyć dzień 31 grudnia 1995 r., kiedy to wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego, jak to zaznaczono w świadectwie pracy z dnia 5 maja 2008 r. wydanym przez (...) S.A. w J..

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych:

- w okresie od 15 listopada 1974 r. do 5 sierpnia 1980 r. w Spółdzielni Transportu Wiejskiego w P. (i u jego poprzednika prawnego), stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, tj. 5 lat, 8 miesięcy i 21 dni,

- w okresie od 6 sierpnia 1980 r. do 30 listopada 1983 r. w Jednostce Wojskowej Nr (...) w J., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,

na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, tj. 3 lata, 3 miesiące i 9 dni (po odliczeniu okresów korzystania z urlopow bezpłatnych, tj. od 14 września 1981 r. do 24 września 1981 r. i od 13 września 1982 r. do 18 września 1982 r.),

- w okresie od 2 maja 1985 r. do 31 sierpnia 1988 r., tj. 3 lata, 2 miesiące i 29 dni w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w R., a następnie w okresie od 1 września 1988 r. do 26 grudnia 1990 r. (do dnia poprzedzającego wyjazd na budowę eksportową do Libii), tj. 2 lata, 3 miesiące i 26 dni w Terenowym Przedsiębiorstwie Produkcji Elementów Prefabrykowanych w R., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych

i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r.

w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”, w załączniku nr 1 do zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy, podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 2 – „kierowca samochodu ciężarowego”, w załączniku do Zarządzenia Ministra

Obrony Narodowej Nr 48/MON z dnia 12 września 1983 r. w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 1 lipca 2013 r., a więc od miesiąca złożenia wniosku emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.